

- 3) Czy klauzulę 5 porozumienia ramowego zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE należy interpretować ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, w myśl którego przepisy prawa powszechnego regulujące stosunki pracy i wprowadzające sankcję za nadużywanie kolejnych umów o pracę na czas określony w postaci automatycznego przekształcenia umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, w przypadku gdy czas trwania stosunku pracy przekracza określony limit, nie znajdują zastosowania do sektora szkolnictwa, a zwłaszcza do nauczycieli religii katolickiej, tak że powstaje możliwość wykorzystywania kolejnych umów o pracę na czas określony przez nieoznaczony okres; a w szczególności czy konieczność osiągnięcia porozumienia z ordynariuszem diecezji może stanowić obiektywny powód w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 lit. a) porozumienia ramowego, czy też, wręcz przeciwnie, powinna być ona uznana za dyskryminację zakazaną na podstawie art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, klauzula 4 porozumienia ramowego zawartego w załączniku do dyrektywy 1999/70/WE lub art. 1 dyrektywy 2000/78/WE umożliwiają odstąpienie od stosowania przepisów, które stoją na przeszkodzie automatycznemu przekształceniu umowy o pracę na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, gdy czas trwania stosunku pracy przekracza określony limit?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

(²) Dz.U. 1999, L 175, s. 43.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance d'Aulnaysous-Bois (Francja) w dniu 5 kwietnia 2019 r. — JE, KF/XL Airways SA

(Sprawa C-286/19)

(2019/C 206/42)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Aulnay-sous-Bois

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JE, KF

Strona pozwana: XL Airways SA

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie możliwości zastosowania dwóch części art. 3 ust. 2 lit. a) w przypadku opóźnienia lotu:
- a) Czy biorąc pod uwagę okoliczność, że prawo do odszkodowania w przypadku odmowy przyjęcia na pokład lub odwołania lotu przewidzianego w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. (¹) zostało rozszerzone na opóźnienia lotu przez najnowsze orzecznictwo (wyrok TSUE, czwarta izba, z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, Sturgeon), zawarty w przepisie warunek dotyczący stawiennictwa pasażera do odprawy, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., mający zastosowanie wyłącznie w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, ma zastosowanie w ramach odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu, a nie wskutek odmowy przyjęcia na pokład?

- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), czy biorąc pod uwagę cele terminu, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 („nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”), związane z kwestią nadkompletu pasażerów oraz z wymogami bezpieczeństwa, wspomniany termin należy interpretować w tym przypadku jako „nie później niż 45 minut przed nową godziną opóźnionego odlotu, ogłoszoną na tablicach ogłoszeniowych lotniska lub przekazaną pasażerom”?

- 2) W przedmiocie ciężaru dowodu „stawienia się do odprawy”:

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), to znaczy w przypadku zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., do odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu:

- a) Czy warunki przewidziane w art. 3 ust. 2 lit. a) są przesłanką wstępną, którą konsument musi udowodnić dla zastosowania rozporządzenia, czy przesłanką zwolnienia przewoźnika lotniczego pozwalającą na przedłożenie rejestru pasażerów w celu wykazania, że konsument nie stawiał się do odprawy, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy podróży do zakończenia procedury odpraw pasażerów?
- b) Czy zasada praktycznej skuteczności, cele rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. oraz wysoki poziom ochrony pasażerów i ogólnie konsumentów gwarantowany przez rozporządzenie (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. lub inne przepisy i zasady prawa wspólnotowego stoją na przeszkodzie przeniesieniu tylko i wyłącznie na pasażera ciężaru udowodnienia jego stawiennictwa do odprawy, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy podróży do zakończenia procedury odpraw pasażerów?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht des Saarlandes (Niemcy) w dniu 9 kwietnia 2019 r. — QM/Finanzamt Saarbrücken

(Sprawa C-288/19)

(2019/C 206/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht des Saarlandes